

משנה לשנה את פואכת יותר כל מכה בעצמות ובלב * משנה לשנה הפצע לא נרפא, ונוספת מנה של יגון וכאב * משנה לשנה זה נראה שלנצח תאכלי חרב ובכל בקר תשפימי אל פני המלחמה * ולרגע – רק לרגע – קשה לך למצא אפלו פנה אחת של נחמה * משנה לשנה פנינו מצלקות יותר כמבקשות להדמות לפני הנוף * ואנחנו מנסים להאחז בכנפה של התקוה – כדי ששוב מעל ראשינו לא תחלף * משנה לשנה – ועוד אבנים לבנות וקרות מנחות מאחורי ברושים. בטורים... בשורות... * אבל היום, כשמביטים בהן, אחת-אחת... כשהעין קופאת מול השמות שבאותיות השחרות * הן מדברות אליך – לוחשות וזועקות, והמלים חונקות בגרון * כי לא נסתם עוד הגולל על הקרב האחרון **

הן אומרות לך: הנה, אנחנו כאן. נאחזות בך בנימי הדם... * נאחזות בך בצפרניים... כמו עץ שממשיך להעמיק שרשים למרות שענף ועוד ענף נגדם * אנחנו כאן, סימנים שנותרו מכל פצע שנשאך בך פתוח ומסרב להגליד * וממשיכות, כמוך, לספג את הדמעות, והבהק על פנינו – נר תמיד * אנחנו כאן, הן אומרות לך, וכמוך לא נזוז מפה... כמוך אנחנו כאן, לעולם... * כי מתחתינו מנח המחיר, ואנחנו - - הזפרון ופרק חיים שעדין לא נשלם... * ואלינו הלב בוכה כמו הים שבוועט בחול ומכה כמו תף על צוקים שפחוף * ואנחנו מקשיבות – והלואי שיכלנו לומר לרוכנים עלינו מתי יבוא לזה סוף * אנחנו עשירים ושנים אלה. מנחות בכל מקום... בכל פנה... * אבל השקט הנורא זועק את אותן מלים... את אותה קינה... * ומי שמשפיל עיניו ומניח עלינו פרח ואבן קטנה * יודע כמה דמעות רוינו כדי שתמצאי לך, לצדנו, מנוחה נכונה * וכמה זרים נקטפו והנחו, וכמה עפר נחפר ונגרם... וכמה העפר מר... * וכמה שתיקות שמענו... וכמה ידים קטנות לטפו אותנו... וכמה המגע שלנו פואב וקר... * הרי כל אחת מאתנו היא טביעת פה רגלה שלא נמחית מהסלע הלוחט... מהאדמה הקשה... מהטרשים הפוצעים... * וכל אחת היתה יכולה להיות אבן המסד של חלקת האלהים * אבל כל אחת היא גלעד... כל אחת חותמת מעגל של חיים... **

- - - בך הן אומרות לך היום. ואת, כמו כלנו, שותקת – ומרפינה ראש * כי מי כמוך יודעת מה קבלת, ומי מוטל לרגליך בין גזעי הברוש * את יודעת שהאבנים האלה – האבנים האלמות, ששותקות בדרך כלל * הן הארץ היפה והאמיצה, אבל הטורים הארפים והשורות הישרות לא ימלאו את החלל * את יודעת שהן, אותן שמדברות אליך, הן יד – יד שבה אנחנו אווזים לרגע בשברים של חלום * והצפירה זועקת ביניהן ומתהדת אל תוף הלב: הנה... הנה – אוילי – אוילי "קרב יום" * אוילי מחר... אוילי מעבר לאפק... אוילי עוד דור – תגיע העת * והמדבר שמסביב יפרח, כי השרשרות יחרשו ויחריש ויחריש ותהיה לאת * אבל עכשו האבנים האלה משרטטות את הנתיב הקשה שלך שמטפס בין תהומות לחלומות * ונמשך בין קול הנפץ ו"שמע ישראל" – לשדות מזהיבים ומלבליבים "אחרי מות" * את יודעת שפחרף בוכה הגשם, ובקיץ קרני השמש מלטפות ומיבשות * ובאביב דם המכבים עולה כמנצח בשדות שבין הכבישים לחרשות * את יודעת – הן לוחשות לך – את יודעת שהלב כבד, וכמוהו כל אבן ואבן * ורק בזכות שכאלה הארץ פורחת, והארץ מלבבלבת, והארץ נושבת ***